

“Саркозизам” на делу довео је, очигледно, до веће апстиненције на европским изборима ове године у односу на ону пре четири године. Сто шездесет листа укупно у равни читаве Француске зашаренило је овог лета све градове и регије, са ликовима, искрено речено, веома ружних кандидата.

Међутим, за разлику од путујућих черги, каравана, вашара и луда наших домаћих српских избора, политичка лица у Француској не труде се да буду лепша, нити траже да им се лица “пеглају и поравњавају” као београдски тротоар, да им се бришу бубуљице, младежи, маље, боре, флеке и слично. Овде је све то некако на цени политичке искрености, а посебно подочњаци и неиспаван изглед, јер је то некакав посредни доказ бриге за сопствени народ. По томе се између осталог препознају развијеније средине од неразвијених. У првима лепота политичког лица више не значи ништа, јер постају битније неке врло прагматичне ствари, а у другима је још увек важно бити леп и мушкарац заводљивог погледа који, како каже Ги Дебор, у политичким одлукама никада не покаже одлучност као у изборним говорима.

У Србији се још увек нарцисоидно бирају физичке маске “народа огледала”, како би рекао Борхес, док је у Европи барем тај стадијум развојне психологије завршен. Кандидат се прима у дубљој семантичкој равни, и он својим изгледом мора да отелотвори неку “бригу”, жртву и слично да би уопште привукао нечију пажњу. Нове зубне протезе одавно више немају политичког успеха. Чак би понеки скрхан зуб могао да приближи кандидата народу.

У односу на гласање за Европски парламент пре четири године, бирачке листе ове године нису биле на националном нивоу, већ у равни француских административних регија, тако да су се у различитим регијама појавиле различите листе, са изузетком великих странака које су се представиле свуда. Најважније бирачке листе 7. јуна биле су: владајућа изборна листа странке УМП, листа Националног фронта Жан-Мари Лепена, две еколошке листе од којих је једна задужена да узме гласове социјалистичкој партији (“Европа-екологија”) са Кон Бендитом у врху, док је друга аутентична и независна еколошка листа, тзв. Независни еколошки савез. Следи листа социјалиста под

Шездесет одсто Француза не мари за Евро-парламент

Пише: Мила Алечковић-Николић
четвртак, 11 јун 2009 18:00

називом “Променити Европу сада”, листа “Либертас –покрет за Француску са ловцима и риболовцима” која је, борећи се против глупавих бриселских указа, добила доста гласова на југу Француске. Следећа листа је “Демократски покрет ” Франсоа Бајруа, затим листа тзв. Фронта левице под вођством једног социјалистичког дисидента који је осмислио занимљиву кампању. У наставку су и две листе троцкиста, једна која мисионари за рачун великог капитала и задужена је да одузме гласове социјалистичкој партији и једна релативно независна под називом “Радничка борба”.

Посебну бирачку листу чини покрет “Устани Републико” деголисте Дипон-Ењана коју Саркозијеви медији игноришу. На крају, од важнијих је понуђена још и листа дисидента Националног фронта Жана Клода Мартинеза под називом “Европа живота”. Овај последњи вођа групе кандидата сликао се поред потопљеног авиона на коме пише “Брисел”, а на чијим се крилима спасавају путници, са паролем која очигледно реферира на спасиоца народа од европског потопа: *Боље је бити искусан пилот*. Тај плакат, осмишљен много раније, био би готово трагикомично симпатичан да се управо ових дана није догодила трагедија у којој је један авион завршио у дубинама океана са две стотине двадесет и осам душа.

Тит Ливије устао би против Евро-парламента

Близина сиромашног живота и даљина Брисела учинили су да чак и владајућа листа УМП освоји свега 30 одсто од 40 одсто изашлих француских гласача за Европски парламент! Следе социјалисти (левица је разбијена на више странака) и Кон Бендит коме је владајућа плутократија платила скупу кампању и фаворизовала га у великим медијима како би Саркозијевим супарницима, социјалистима, узео што више гласова. Међутим, упркос свему, избори су на неки начин показали неуспех свих.

Озбиљан поремећај је на делу. За Евро-парламент, све даљи од народа земаља које га чине, гласа све мање људи, а он отима све више формалне политичке моћи. То је, иначе, пут удаљавања од демократије. Захваљујући историчарима старог Рима, знамо да је Сенат морао да буде у додиру, односно у активној борби са својим плебсом. Толико критикована Болкенштајн директива (којау ствари предвиђа небригу о сиромашним радницима у земљама економске “делокализације”, оно што се у речнику марксиста звало “експлоатација”) коју Лисабонски уговор по сваку цену покушава да прогура заувек ће у Европи заратити са сопственим народима и бирачима.

Шездесет одсто Француза не мари за Евро-парламент

Пише: Мила Алечковић-Николић
четвртак, 11 јун 2009 18:00

Цео изборни дан у Француској био је вашарски обојен именима кандидата и равнодушношћу људи који нису хтели да се врте њиховим рингишпилом, а које ће ускоро из кризе извлачити једино националне државе, никако Брисел. У простору у коме се одвијало гласање виделосе уморно особље које се досађивало. Више је те чуваре папира уморило чекање, него људи и њихово кретање, јер је апстиненције овог 7. јуна било веома много.

Супруг ме је сликао док убацујем папире у кутију, рекавши гласно да он неће гласати. Контролори зачуђено погледаше у нашем правцу, уз речи: “Знате, у ствари, ни већина нас не гласа”, на шта сам ја ипак реаговала, “ми дошљаци, односно ми Срби са правом гласа, увек гласамо. То нам је, ето, потврда да имамо некаква права у земљи прихвата.” Насмејали су се као што се родитељ насмеје детету.

Године 2004. на гласању за Европски парламент у Француској било је 54,6 одсто апстинената, док је ове 2009. године било скоро 60 (прецизније 59,5) одсто оних којима распоред места и имена, или број седишта у Европском парламенту не значе ништа. Просек гласача у читавој Европи за Европски парламент ове године је свега 43 одсто, што значи мање од половине, а статистике говоре да је међу апстинентима било највише младих људи који се у Европи технократа нису препознали. Тзв. левица је препозната као лажна, а тзв. атлантска либерална десница као немоћна.

Тајни договор привилегује Немачку

Иако су и Француска и Немачка у Европи подједнако важне (Немачка економски, а Француска политички), за Немачку је у Европском парламенту резервисано 99 места, а за Француску ове године свега 72. Будући да су у ЕУ примљене неке нове земље (Кипар, Малта, Латвија, балтичке земље, итд.), требало је за њих отворити места, а то значи смањити број резервисан за водеће земље. Међутим, тај број је за Француску смањен за 6 места, а за Немачку је остао непромењен. Позадина ове нелогичности вероватно је интерни договор око будућег центра Европског парламента, који је, због великих притисака Немачке и англосаксонских земаља, требало да се измести у Брисел, а Француска је ипак успела да га задржи у Стразбуру. Велика је вероватноћа да је цена тог договора била управо смањење броја француских места у Европском парламенту.

Атлантисти неће Русију, али Русија ће се једнога дана на њих сажалити

Још увек се Европска унија каква је данас одупире Русији, одупире се сопственом расту и великој деголистичкој Европи од Даблина до Владивостока, Европи до Урала. Атлантисти у Француској у кампањи никада не помињу Русију, а када неки политичар помене Русију, он се аутоматски декларише као деголиста, леви или десни, свеједно. Упркос свим политичким бранама обесправљеном руском народу у новорођеним балтичким државицама, уз сва ограничавања политичког гласа руске мањине, у Европски парламент ће изгледа бити изабрани управо Руси (или русофони) са руске листе барем из једне балтичке земље, из Латвије!

Избори у Француској (али и у другим земљама Европе) показали су да разочаране људе тренутно интересује једино еко-систем који није потпуно затрован и јачина конца њихових будућих закрпа у сиромаштву и кризи која стиже. Политичка Европа технократа и банкара уопште их не занима. Када седне у инвалидска колица, та Европа нужно ће се кретати ка Великој Европи са Русијом, јер, чим понестане сировина, бриселско парченце западног римског царства, сасвим извесно, неће преживети. Ако се икада постави питање “бити или не бити”, јасно је да ће Европу спасти једино велики континент са истоком, како год да исти протумачимо.

У Француској је управо завршена комеморација савезничког искрцавања у Нормандији 1944. и окончања Другог светског рата. Прослављен је крај великог рата и храброст енглеских и америчких савезника. Међутим, сви ти слављеници и савезници хистерично су потиснули у несвесно само једну (најважнију) чињеницу: да није било битке за Волгоград (тада већ Стаљинград), никада се Други светски рат не би ни окончао!

Исти ти духови сада на све начине потискују и минимизирају моћ Русије и њено политичко дејство у Европи. Међутим, ове године Евро-парламент ипак неће остати без Руса. Европски народи који данас у све мањем броју и са све више безнађа гласају за парламент у Стразбуру, у једном тренутку ће се тргнути. Промениће они сами слику празно надмене западне Европе која има банке и технологије, али нема никакве сировине, стати пред географску карту и одлучити о путу свога спаса у правцу кретања казаљке на сату.